

Nắng Chiều

*Nắng Sài Gòn anh đi mà chợt mát . . .
Bởi vì em mặc áo lụa Hà Đông . . .*

Tiếng hát văng vẳng từ một nhà ở góc đường vọng ra. Lan không thấy “mát” chút nào cả với cái nắng chang chang của Sài Gòn vào tháng Giêng. Chạy xe vòng vòng khu hẻm này để tìm nhà nhỏ bạn thân mấy lượt rồi mà vẫn không tìm ra. Chán thật! Con hẻm Đào Duy Từ này rất quen thuộc với Lan như đường từ trường về đến nhà. Vậy thế mà Lan cũng không tìm ra được nhà Minh Hương. Sau hơn mười năm đi Mỹ, Lan không thể nào nhìn ra được con đường từ sân bay Tân Sơn Nhất về nhà mình. Tất cả đều đổi mới và xa lạ. Từ đường Lê Văn Duyệt quẹo vào dãy BB, Cư Xá Bắc Hải, các dãy nhà lầu mọc cao lên như nấm cùng với hàng quán café nhạc xập xình.

Lan nhìn từng dãy phố lướt qua . . . cười băng quơ nhớ lại cuộc trả giá xe khuya hôm qua. Lan nói với người tài xế là Lan đi du lịch qua Mỹ được mấy tháng với hy vọng là sẽ không bị ông ta chặt giá quá đắt. Lan đã kiểm soát câu nói của mình để không bật ra chữ "OK", cũng như dặn dò đứa cháu đừng nói gì để Lan chỉ đường cho ông tài xế. Nhưng khi xe rẽ vào con đường từ dãy BB và quẹo xuống đường nhà thờ Tống Viết Bường thì . . . Lan đành phải kêu người cháu trai để tiếp tục chỉ dẫn vì Lan không nhận ra được con đường vào nhà mình, nơi Lan đã sống suốt quãng

đời thơ ấu đến khi đi Mỹ! Trông hàng cây bàng dưới ánh trắng sáng như những người khổng lồ rung múa dưới trăng hòa với tiếng xào xạc của lá cây khua vào nhau nghe rất vui tai.

“Lan, ê . . . Lan!” Lan ngừng xe lại, hướng mặt về chỗ có tiếng nói vọng ra.

“Về hồi nào vậy? Tìm nhà mình phải không? Thấy em nào cứ chạy vòng vòng, nhìn quanh nhìn quẩn, nên mình mới để ý. Vào đây đi!”

Vừa kéo cặp mắt kiếng mát xuống, Lan nheo mắt nhìn cô bạn học của mình. Mấy chục năm rồi không gặp nhau. Nhưng nhờ trang web Nguyễn Du và sự hữu ích của Internet đã giúp Lan và các bạn tìm gặp lại nhau.

“Cám ơn Trời Phật đã thương tình cho tìm được nhà Minh Hương! Cũng may phước tụi mình thường chat với nhau trên mạng nên đã biết mặt nhau trước, không thôi thì đường anh, anh đi, đường em, em đi...” Lan vừa nói vừa cười trong khi tháo gở đôi găng tay đen dài thườn thượt.

Minh Hương dẫn Lan ra sau nhà để rửa tay và mặt cho mát. Nhìn phía sau nhà Hương, Lan thấy tất cả đã thay đổi hẳn.

Dãy lu nước mưa đã được thay thế bằng một hồ nước lớn. Chuồng con heo mọi đã được xây thành nhà tắm.

“Con ăn cơm nhé”, mẹ Hương hỏi khẽ Lan.

Nhìn người đàn bà Bắc nhỏ nhắn với cái lưng cong hình tôm, vừa nhồm nhem nhai trầu vừa nói chuyện với Lan, Lan thấy ở bà sự trù mến và thương yêu.

“Bác, con heo mọi hôm bữa đâu rồi?” Lan hỏi vọng lại.

“Làm thịt rồi con à!” Mẹ Hương trả lời,

“Nó vậy mà ba mươi mấy ký lô đó con. Bác đang làm giò thủ và còn lại để gói bánh chưng, kho thịt, và muối để dành ăn”.

Hình như người Bắc ở miền quê thường có thói quen là nuôi heo trong nhà để làm thịt nó trong những ngày gia đình có giỗ, cũng như người miền Nam nuôi gà vịt để làm giỗ, đãi khách. Lan vẫn nhớ mỗi lần đến nhà Hương, con heo mọi này cứ ục ục và ủa chân của Lan. Thế là Lan phải lấy vài cọng rau muống cho nó ăn. Nó thường nằm ở chỗ bếp như con chó và sẽ ục lên khi có người lạ vào. Lan thấy cay mắt và buồn cho nó. Như hiểu được cảm giác của Lan, anh hai của Hương nói:

“Vật dưỡng sinh mà em! Cái nhà kế bên anh kinh khủng lắm, họ nuôi chó để thịt. Ác thật!”

Bước chân của Minh Hương đã làm cho Lan tỉnh lại. Lan nói, “Nhớ ngày xưa nhà Minh Hương đông anh em ghê. Bây giờ thì vắng lặng quá.”

“Ồ, thời gian mà! Ba mình mất trước và vài năm sau lại đến mẹ mình. Mấy đứa em có vợ có chồng ra riêng hết rồi!” Hương nói lớn lên phá tan sự buồn bã “Bây giờ đi đến nhà Cường nhe!”

“Xin lỗi, có thầy Cường ở nhà không chị?” Lan hỏi và nhìn Hương đá mắt rồi mỉm cười.

“Cường ơi, có cô nào kiếm nè!”

Lan cố kéo cái nón cho thấp xuống để che khuôn mặt. Cường bước vội ra thêm và nghiêng người nhìn ra chỗ Lan đứng, trong khi Hương đứng núp sau bụi cây hoa dâm bụt ở xa nhìn tới.

“Xin lỗi, tôi muốn cho con tôi được học thêm với thầy. Tôi có người bạn có con học lớp của thầy; chị ấy giới thiệu tôi đến gặp thầy.”

“Mời chị vào nhà,” Cường tò mò cố nhìn suốt qua vành nón và kiếng mát để biết mặt Lan, làm cặp mắt kiếng lão của Cường bị trĩ xuống khuôn mặt trắng vuông đầy đặn của Cường.

“Ừa, Minh Hương đến lúc nào vậy? Vào nhà chơi!” Cường hỏi khi thấy Hương từ xa bước đến.

Lan vừa đi vào trong sân nhà vừa tủm tỉm cười. Thời gian trôi nhanh thật, tưởng là không gặp được nhau, nhưng . . .

“Mời chị ngồi!”

Cường ngồi xuống ghế. Cái nhìn của Cường vào Lan rất thoáng vội, rồi nhìn ra khoảng không.

“Con chị học ở trường nào? Cháu được bao nhiêu tuổi rồi?”

Lan từ tốn nói:

“Dạ, con tôi nay đã mười tuổi. Chúng tôi cũng vừa dọn nhà từ Trà Vinh lên Sài Gòn. Cháu đang học ở trường Nguyễn Bình Khiêm, Phú Nhuận”

Lan lúng túng trả lời, không biết tên trường đó có không hay cũng bị đổi tên rồi, nên Lan thêm vào tên quận xa xa để không bị lộ tẩy.

“Tôi dạy thêm môn Toán cho lớp Bốn và Năm. Đây chị xem lịch trình dạy học của tôi. Các ngày để trống là những ngày . . .”

Cường say sưa nói về chương trình giảng dạy và các học sinh của mình.

“Đúng là nhất quỷ, nhì ma, thứ ba học trò phải không thầy?”

Lan nói và cả ba cùng cười. Minh Hương nói vào:

“Thuở chúng tôi đi học ở trường Nguyễn Du Sài Gòn, thầy Cường luôn là mục tiêu chọc phá của bọn con gái chúng tôi. Cường hiền lắm, lại học khá nên các bài tập thí nghiệm Vật Lý của tổ tôi đều giao khoán cho Cường.”

Minh Hương như đắc ý điều gì, cười phá lên:

“Cường, không nhận ra ai sao?”

Cường ngơ ngác nhìn Minh Hương và quay lại nhìn Lan. Nhìn mái tóc điểm sương và nét mặt ngơ ngác của bạn, Lan thấy tội nghiệp Cường. Lan tháo vội cặp kính cận xuống, mỉm cười và nói:

“Có nhìn ra ai không?”

“Thấy quen quen lắm!”

Cường cười mỉm. Lan hỏi:

“Cố nhớ lại xem?”

“VẬY mà nhìn cũng không ra sao? Người mà được Cường chấm chọn ở lớp 12 đó! Hay nhiều quá, nên không nhìn ra em nào cả?”

Minh Hương hỏi dồn dập.

“Bạn mình là . . . là . . . ai hả?”

Minh Hương cười nắc nẻ.

“Mấy chục năm rồi . . . À! Có phải là . . . Lưu Hoàng Thúy Lan không?”

Cường vừa nói vừa nhìn vào mắt Lan.

Cả ba cùng phá lên cười khi nhận được nhau.

“Sao lại chơi Cường vậy? Nói trước chứ đừng có chơi khăm tui, mai mốt tui chơi lại à nhe!”

Còn gì vui hơn khi được gặp lại bạn học. Từ khi rời ghế nhà trường, mỗi người một cuộc sống và phải bươn trải để lo cho cuộc sống mới của mình. Thế đó đã hai mươi mấy năm rồi! Minh Hương kể cho Lan nghe về buổi họp mặt Tất Niên sắp đến của lớp.

“Có chương trình gì chiều nay không Lan và Minh Hương?”

Cường vừa hỏi vừa gọi phone.

“Hùng, tao đây. Mấy giờ về vậy?”

Lấy tay che microphone, Cường nói với bạn,

“Ở lại ăn cơm tối với gia đình Cường nhé!”

Lan nhìn Minh Hương và vẫy tay để Minh Hương quyết định.

“Không được rồi vì tụi này đã có hẹn gặp vài bạn nữa!”

“Còn gặp ai?”

Cường ra dấu cho Minh Hương và Lan im lặng.

“Hùng, tao có người bạn muốn hỏi mày về computer nè. Giúp dùm nhe!”

“A lô, em là Loan đây! Em muốn hỏi anh về cách download software tự điển Lạc Việt.” “Dạ . . . dạ . . . vâng, cảm ơn anh.”

Lan đưa phone lại cho Cường. Ôm bụng cười đến chảy nước mắt, Minh Hương vội lấy viết viết vài hàng trên giấy, “Cường, rủ Hùng đến quán café nhạc Thiên Hồng tối nay lúc 7:30 nhe. Minh sẽ gặp nhiều bạn ở đó” Cường gật gật đầu, “Hùng, tối nay đến café Thiên Hồng lúc 7:30 nhe, có nhiều thú vị lắm. Đi há, thôi tao bận rồi. Bye nhe!”

Rời khỏi nhà Cường, Lan và Minh Hương chạy về hướng chợ Sài Gòn. Cái nóng nực của buổi chiều tàn không làm Lan thấy nóng. Lan cảm thấy ấm áp trong lòng. Không ngờ chuyến về lần đầu tiên này lại thành công. Lan được gặp lại bạn bè, tham dự buổi tất niên của hội Cựu Học Sinh Nguyễn Du, và dự đám cưới của con Minh Hương. Lan cảm thấy khó chịu với “cái nồi cơm điện úp lên đầu”. Khều vào

eo của Minh Hương, Lan hét bên tai cô bạn:

“Đường mở rộng bao nhiêu cũng không đủ cho xe chạy. Dân Sài Gòn chạy xe ẩu quá!”

Bước vào tiệm “Muối Tiêu Chanh”, Lan sững sờ nhìn vào bảng hiệu, tên đặt thật bình dân. Chưa vào tiệm, nhưng Lan cũng đã tưởng tượng ra được hình dạng của con gì để có thể ăn với gia vị cay mặn chua này rồi. Sài Gòn đã trở thành thành phố ăn chơi từ lúc nào. Mỗi khu phố đều được bày bán các mặt hàng giống nhau. Đường từ đường Bắc Hải vào đến Cư Xá là những quán nhậu, tiệm café mọc nối liền nhau. Khủng khiếp hơn, những gian hàng thịt chó đua nhau mọc san sát với các món nhậu “thịt chó 7 món”. Ở Việt Nam không có luật bảo vệ súc vật, nên các gian hàng này được hợp pháp bày bán. Rùng mình, Lan nhớ lại con chó nhà Lan bị hai gã thanh niên đi xe gắn máy kéo giật con chó chạy theo xe khi đã tròng sợi dây thòng lọng được làm bằng dây thừng xe đạp. Lan đã la lên và chạy bộ theo hai gã thanh niên, “Ăn cắp chó, ăn cắp chó . . .” Có lẽ vì sống gần cái chết, con chó dấy dựa mạnh, làm tuột tay gã ăn cắp mà thoát được. Lan cười thầm, “Không lẽ các con chó treo bán là những con chó ăn cắp?”

“Ê, ăn gì đây? Làm gì mà thần thờ vậy?”

Lan xua tay:

“Không gì cả!”

“Minh Hương gọi thử món cá Trình nướng theo kiểu Hàn Quốc xem”

“Không ngon đâu! Việt Nam bây giờ ảnh hưởng Korea nhiều lắm! Lan xem truyền hình Việt Nam chiếu toàn film Hàn; thanh niên bây giờ lại thích xài đồ Hàn, thích ca sĩ, diễn viên Hàn, thậm chí ăn mặc cũng theo mode của Hàn nữa. Cũng đúng thôi vì Việt Nam có giao lưu mạnh với Hàn Quốc nên thị trường tràn đầy đồ Hàn với Trung Quốc. Thôi dẹp chuyện quốc tế đi, mình hãy nói về chuyện quốc nội nhe! Kêu món lẩu này rất là tuyệt vời!”

Lan bưng khay café ra, cười thâm trong bụng. Kỳ này cười bể bụng luôn! Nhờ bóng tối đồng lõa, bước chân của Lan thêm uyển chuyển hơn. Đặt ly café trước mặt bạn bè, Lan cúi vội đầu xuống để cố che dấu nụ cười khoái chí của mình.

“Cám ơn chị!”

Thành lên tiếng khi thấy ly café đặt trước mặt mình.

“Xin cho thêm chút đường nhe . . . nhe chị,”

Minh Hương cười sảng khoái khi kéo dài chữ “nhe”.

“Thành, mà có thấy cô này quen quen không?”

Hoàng Sơn hỏi bạn. Nhìn bước chân Lan đi vào, Thành nói:

“Tao không nhìn rõ lắm vì không có mang kính theo.”

Ánh chỉ tay vào mắt của Thành:

“Có cặp mắt mà cũng quên! Mai mốt chở vợ ra chợ rồi cho bà đi bộ về vì... quên mất chở vợ đi chợ nào?”

Cả bọn cùng cười. Hùng và Cường cũng vừa bước vào tiệm.

“Chỗ này nè, tụi tao thích núp trong bóng tối để nhìn các em!”

Hoàng Sơn vẫy tay gọi lớn.

“Tao có cô bạn này sẽ giới thiệu tụi bây. Nó là em họ của bạn tao đó!”

Cường nói và bước vào trong quán café.

“Đừng có trả tiền trước đó nhe!” Thành la lên.

Sài Gòn trở nên dịu mát về khuya. Mùi thơm của hoa Dạ Lý Hương phảng phất mùi thơm dễ chịu.

“Nãy giờ có nhìn ra em không anh Thành?”

Lan hỏi nhẹ vào tai Thành. Hùng nhìn hai người thân mật quá, nên pha trò

“Tình trong như đã, mặt ngoài còn e! Khen ai khéo vỗ ố mấy bông mà lên bông . . . là lá la . . .”

Cả bọn vừa vỗ tay vừa cười lớn. Tăng hắng lấy giọng, Cường nói:

“Tao cho mà hai giây trả lời nhe. Nếu không sẽ . . . trả tiền châu café tối nay!”

Lan để mặt gần sát mặt Thành:

“Trông em có quen không?”

Hùng hít hà, chắt lưỡi:

“Mày là số một rồi đó Thành, tao . . . tao . . . không có số đỏ như mày!”

Chịu không nổi, Ánh la lên:

“Thúy Lan của lớp mình đó!”

Như bày ong vỡ tổ, bàn ngồi chỗ Lan vang rầm tiếng cười và vỗ tay.

“Sao không nói cho tôi biết trước? Các bà này ghê thiệt! Tật bày trò dối người không bỏ! Cái tật này càng ngày càng phát triển mạnh ghê!”

Thành quay lại, ôm Lan và hôn vào má bạn:

“Cho sợ tôi luôn, chừa nghe chưa!”

Minh Hương giãy nảy:

“Cho tôi một cái nữa!”

“Kỳ này họp mặt Tất Niên của lớp có Lan về rất vui! Vậy còn bạn nào sẽ về nữa không? Tụi này mỗi lần họp mặt đều nhắc nhở các bạn cả!”

Hùng nói và chỉ qua Minh Hương:

“Minh Hương xấu thật, không chịu báo tin Thúy Lan về cho các bạn cùng biết!”

Ánh dặn dò cả đám:

“Biết rồi thì im nhé! Ai mà tiết lộ thì . . . khao vài châu café cao cấp ở Cõi Riêng hay Cát Khánh Trà Quán nhé!”

“Phần bốc thăm quà, ngoài phần quà mỗi người mang một món để trao đổi quà, mình sẽ bỏ vào trong một hộp lớn một con vịt quay to và ba chục trứng hột vịt lộn cùng với rau răm và muối tiêu và một giỏ hoa lan tươi. Đây là phần quà của các bạn ở Mỹ và Úc gửi về làm quà cho lớp mình

và một ổ bánh kem lớn. Còn viết điều kiện cho người nhận quà sẽ được bỏ vào bao thư nhỏ dán chặt lại trên hộp quà và giỏ hoa lan. Minh Hương sẽ phụ trách phần này!”

Tiếng cười của bọn Lan đã phá tan đi sự yên tĩnh của màn đêm.

“Một, hai, ba . . . mở thư ra đi Thanh Tuấn! Đọc lớn đó nghe!”

Hùng vẫy tay ra hiệu các bạn im lặng.

“Ai nhận được hộp quà này thì phải đi mời mỗi người một miếng thịt vịt quay và . . . hôn mỗi người một cái!”

“Ah ah đã ha! Thế thì bắt đầu từ Minh Hương trước!” Thành la lên.

Tiếng vỗ tay chan chát như tiếng pháo nổ làm các người trong quán nhìn về bàn tụi Lan. Các bạn nhao nhao nói cười.

“Quá đã rồi Tuấn à!”

Lớp Lan cùng nâng ly chúc mừng buổi họp mặt cuối năm, cùng hát hòa theo tiếng nhạc:

“Nhấp chén mừng vui chúc người, người vui, á a a à . . .”

Hồng Hoa

